

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 627/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti BPT LEASING, a. s., Drieňová 34, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Západný rad 39, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 16/2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti BPT LEASING, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2013 doručená sťažnosť spoločnosti BPT LEASING, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 16/2011.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 17. januára 2011 doručila okresnému súdu návrh na určenie vlastníctva motorového vozidla voči spoločnosti Komunálna poisťovňa a. s., Vienna Insurance Group ako odporcovi v 1. rade a J. F. ako odporcovi v 2. rade.

3. Sťažovateľka v sťažnosti opísala ďalší priebeh napadnutého konania takto:

„Dňa 09. 05. 2012 (nečinnosť 1 rok a 4 mesiace) súd vyzval odporcov, aby sa vyjadrili k návrhu.

Dňa 25. 06. 2012 doručil súdu odporca v 2. rade vyjadrenie.

Dňa 30. 07. 2012 doručil súdu vyjadrenie odporca v 1. rade, v ktorom uviedol, že so sťažovateľom uzavrel dohodu o mimosúdnom urovnaní. Táto dohoda však naliehavý právny záujem sťažovateľa na určenie vlastníckeho práva neodstránila.

Dňa 23. 08. 2012 súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k vyjadreniam odporcov.

Dňa 21. 09. 2012 sťažovateľ podal vyjadrenie, v ktorom uviedol, že vzhľadom na body 8.5 a 8.6 Dohody o urovnaní, ktorú uzatvoril s odporcom v 1. rade, by bolo späťvzatie návrhu predčasným. Ohľadom vyjadrenia odporcu v 2. rade sťažovateľ uviedol, že tento vlastnícke právo sťažovateľa vo svojom vyjadrení neuznal.

Dňa 01. 10. 2012 Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR (ďalej len „MDVaRR SR“) rozhodnutím č. 13756/2012/ŠDÚ/z. 55067 prerušilo konanie o pridelenie náhradného VIN čísla vozidlu, určenia vlastníctva ktorého sa sťažovateľ domáha v predmetnom súdnom konaní. Konanie bolo MDVaRR SR prerušené do skončenia predmetného súdneho konania, nakoľko otázka vlastníctva vozidla je v konaní o pridelenie náhradného VIN čísla otázkou predbežnou, ktorá je sporná, a to aj vzhľadom na postoj odporcu v 2. rade, ktorý vlastnícke právo navrhovateľa rozporuje. Odporca v 2. rade má s KOMUNÁLNOU poisťovňou, a. s. spor o výšku poistného plnenia a zrejme z tohto dôvodu sa snaží spôsobovať maximálne ťažkosti tak odporcovi v 1. rade, ako aj sťažovateľovi, zrejme vo viere, že si tým vynúti doplatenie poistného plnenia. V komunikácii s MDVaRR

SR sa tak odporca v 2. rade domáha svojich domnelých práv k vozidlu, súdne konanie sa snaží mariť žiadosťami o odročenie.

Dňa 18. 03. 2013 (nečinnosť súdu ½ roka) sa malo uskutočniť pojednávanie, ktoré však bolo súdom odročené z dôvodu ospravedlnenia zo strany odporcu v 2. rade.

Faxovým podaním zo dňa 15. 03. 2013 odporca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu zdravotného stavu. Žiadosť o odročenie však nespĺňala zákonné náležitosti v zmysle ust. § 119 ods. 3 OSP, keďže k nej nebolo pripojené vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že odporca v 2. rade sa nie je schopný zúčastniť pojednávania bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Súd preto postupoval v rozpore so zákonom, keď pojednávanie odročil (nesprávna činnosť súdu).

Dňa 26. 3. 2013 sťažovateľ požiadal o priznanie peňažnej náhrady za odročené pojednávanie podľa ust. § 147a ods. 2 OSP.

Uznesením zo dňa 15. 05. 2013 súd žiadosť sťažovateľa zamietol.

Ďalšie pojednávanie sa malo uskutočniť dňa 23. 05. 2013 (prietahy v dôsledku nezákonného postupu súdu v trvaní 8 mesiacov).

Tesne pred pojednávaním odporca v 2. rade opäť požiadal o odročenie pojednávania, tentoraz z dôvodu ochorenia svojej advokátky.

Súd žiadosti o odročenie vyhovel a ďalšie pojednávanie nariadil na 16. 09. 2013.

Dňa 04. 06. 2013 podal sťažovateľ odvolanie proti uzneseniu o nepriznaní peňažnej náhrady.

Dňa 17. 06. 2013 súd odvolanie sťažovateľa postúpil odvolaciemu súdu (nečinnosť 2 týždne).

Pojednávanie nariadené na 16. 09. 2013 súd tesne pred pojednávaním odročil z dôvodu, že spis sa ešte stále nachádza na odvolacom súde. Predloženie spisu odvolaciemu súdu bolo neefektívnym postupom súdu, pretože odvolanie proti podružnému procesnému rozhodnutiu mohol súd predložiť odvolaciemu súdu na rozhodnutie až spolu s odvolaním vo veci samej, ako to bežne sudcovia robia, aby nespôsobovali prietahy v konaní.“

Podľa tvrdení sťažovateľky ide o vec právne aj skutkovo jednoduchú a je možné ju rozhodnúť na prvom pojednávaní. Napriek tomu, že od podania návrhu (do podania sťažnosti ústavnému súdu) uplynuli 2 roky a 8 mesiacov, vo veci sa neuskutočnilo ani jedno

pojednávane. Sťažovateľka zároveň napáda bezdôvodné, resp. nezákonné odročenie nariadených pojednávaní, čo malo za následok priet'ahy v konaní okresného súdu. Sťažovateľka tiež uviedla, že svojím správaním konanie okresného súdu nemarila a nijakým spôsobom neprispela k priet'ahom v konaní.

4. Sťažovateľka doručila 7. januára 2013 predsedníčke okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V odpovedi sp. zn. Spr. 2001/13 z 25. januára 2013 podpredsedníčka okresného súdu sťažovateľke oznámila, že sťažnosť vyhodnotila ako dôvodnú a pre účely zabránenia vzniku ďalších zbytočných priet'ahov v konaní pristúpila k priebežnému sledovaniu veci až do jej právoplatného skončenia, vyzvala tiež zákonnú sudkyňu i jej vyššieho súdneho úradníka, aby vo veci konali bez priet'ahov.

5. Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 16/2011 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne navrhla, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, prikázal okresnému súdu konať bez priet'ahov a nahradil jej trovy právneho zastúpenia.

6. Sťažnosť sťažovateľky bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Jurajovi Horváthovi, ktorý bol členom II. senátu ústavného súdu. V zmysle Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie 1. 3. 2014 – 28. 2. 2015 (ďalej len „dodatok k rozvrhu práce“) veci pôvodne pridelené bývalým sudcom ústavného súdu Jánovi Auxtovi, Jurajovi Horváthovi a Jánovi Lubymu (ktorým skončilo funkčné obdobie) ako sudcom spravodajcom, ktoré neboli do 4. júla 2014 skončené prijatím konečného rozhodnutia pléna ústavného súdu alebo príslušného senátu ústavného súdu, prípadne odložením podania podľa § 23a zákona o ústavnom súde, boli s účinnosťou od 14. júla 2014 pridelené ostatným sudcom ústavného súdu. Predmetná sťažnosť bola pridelená sudcovi ústavného súdu Milanovi Ľalíkovi, ktorý je v súlade s dodatkom

k rozvrhu práce členom I. senátu, a z tohto dôvodu túto vec prerokoval a rozhodol I. senát ústavného súdu.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho,

že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania [porovnaj § 120 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 147/04)].

9. Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok s'ťažovateľky na ochranu pred postupom okresného súdu, ktorým boli podľa nej spôsobené zbytočné priet'ahy a bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd po oboznámení sa so s'ťažnosťou, jej prílohami a vyjadrením predsedníčky okresného súdu dospel k záveru, že s'ťažnosť s'ťažovateľky je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti vychádza z analýzy doterajšieho priebehu konania pred prvostupňovým súdom, ktoré začalo 17. januára 2011, teda doručením návrhu okresnému súdu. Ústavný súd zohľadnil priebeh konania a úkony vykonané okresným súdom tak, ako ich v s'ťažnosti uviedla samotná s'ťažovateľka (pozri bod 3 tohto rozhodnutia).

Ďalší priebeh konania vyplynul z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3637/2014 z 13. októbra 2014, v ktorom uviedla:

„... Dňa 23. 12. 2013 bol spis z krajského súdu vrátený späť na tunajší súd s tým, že uznesenie zo dňa 15. 05. 2013 bolo potvrdené.

Súd vytýčil termín pojednávania na deň 09. 06. 2014.

Výzvou zo dňa 09. 05. 2014 súd vyzval odporcu v II. rade aby sa písomne vyjadril k návrhu a to v lehote 15 dní

Dňa 29. 05. 2014 bolo súdu doručené späťvzatie návrhu v celom rozsahu.

Súd výzvou zo dňa 02. 06. 2014 vyzval odporcov aby oznámili, či si v konaní uplatňujú náhradu trov konania, ak áno aby túto v lehote 3 dní vyčíslili.

Na pojednávaní dňa 09. 06. 2014 súd konanie zastavil.

Dňa 25. 08. 2014 navrhovateľ podal na tunajší súd odvolanie voči uzneseniu o zastavení konania v časti výroku o trovách konania.

Dňa 09. 09. 2014 bola vec spolu so spisovým materiálom veci predložená na Krajský súd v Bratislave. ...

V súčasnosti je konanie namietanej veci sp. zn. 31 Cb 16/2011 zastavené na základe uznesenia súdu zo dňa 09. 06. 2014... Vec nie je doposiaľ v celom rozsahu právoplatne skončená z dôvodu odvolania navrhovateľa podaného voči predmetnému uzneseniu v časti výroku o náhrade trov konania. Spisový materiál veci sa odo dňa 09. 09. 2014 nachádza na Krajskom súde v Bratislave ako odvolacom súde.“

10. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z tohto právneho názoru vychádzal ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti. Na základe toho ústavný súd zistil, že konanie na okresnom súde prebieha od 17. januára 2011, pričom sťažnosť pre porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru bola ústavnému súdu doručená 23. septembra 2013. Ústavný súd je toho názoru, že dĺžka predmetného súdneho sporu v okolnostiach prípadu nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. V čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti už okresný súd vo veci rozhodol a spis sa t. č. nachádza na krajskom súde.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

11. Ústavný súd je toho názoru, že okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 31 Cb 16/2011 nebol nečinný, vo veci konal plynulo a vykonával potrebné procesné úkony s výnimkou obdobia od podania návrhu 17. januára 2011 do jeho odoslania odporcom na vyjadrenie 9. mája 2012. Aj napriek tomuto viac než 16 mesiacov trvajúcemu obdobiu pasivity okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd s poukazom na dosiaľ uvedené zastáva názor, že priet'ahy v jeho postupe nedosahujú takú intenzitu, že by ich bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd odvoláva aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

Z týchto dôvodov ústavný súd nepovažoval postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 16/2011 za taký, ktorý by signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie ako porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

12. Ústavný súd v závere poznamenáva, že sťažovateľka podala sťažnosť ústavnému súdu 23. septembra 2013, pričom už 2. októbra 2013 po dohode s odporcom uskutočnila predaj motorového vozidla, vlastníctvo ku ktorému malo byť určené v napadnutom konaní a výnos z predaja si rozdelila s odporcom v 1. rade v pomere 1:1. Následne 29. mája 2014 zobrala sťažovateľka svoj návrh v celom rozsahu späť, pričom ani o jednej z uvedených skutočností ústavný súd neinformovala.

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014